

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník III / Číslo 9

září 1998

Cena : 8,- Kč

Z obsahu:

Romská pouť
v Oseku
(str. 5)

50 let od smrti
biskupa Webera
(str. 7)

Radio Proglas
na satelitu
(str.9)

Vysvěcení kostela
v Kerharticích
(str. 8)

Výstava obrazů pro
litoměřický hospic
(str. 11)

Katolické dny
v Mohuči
(str. 13)

Pane, u tebe je studnice života, ty dáváš vodu živou...

Letos 110 nových kněží na Slovensku

Na Slovensku bylo letos vysvěceno 110 novokněží. V roce 1997 pracovalo na Slovensku celkem 1.981 kněží, z toho 1.515 diecézních a 466 řeholních. Přes tisíc bohoslovců se v současné době připravuje ve slovenských kněžských seminářích na svoji budoucí kněžskou službu. Z 5,4 milionů obyvatel Slovenské republiky se ke katolické církvi hlásí kolem 70%.

-KAP-

Dar litoměřické charity

Částku 50 tisíc korun zaslala na „povodňové“ konto Diecézní charity (DCH) Hradec Králové DCH Litoměřice, aby se z tohoto daru pomohlo obětem záplav na Rychnovsku a Královéhradecku. Uvedla to ředitelka DCH Litoměřice Růžena Kavková.

- ČBK -

Počet katolíků překročil miliardu

Počet katolíků překročil miliardu. Vyplývá to z nejnovějšího vydání statistické ročenky katolické církve, která byla zveřejněna ve Vatikánu. 17,3 % světové populace tvoří katolíci. Nejvyšší procento katolického obyvatelstva žije na americkém kontinentě (62,9 %), následuje Evropa (41,4 %), Oceánie (27,9 %), Afrika (14,7 %) a na posledním místě je Asie se 3%.

Ve světě je v současné době 2.776 diecézí, ve kterých k 1. prosinci 1996 pracovalo 4.375 biskupů, 404.336 kněží (z toho 262.899 diecézních), 23.452 stálých jáhnů, 828.660 řeholních sester, 58.967 řeholních bratří, 30.661 členek a členů sekulárních institutů a 1.584.663 pastoračních a katechetických asistentek a asis-

tentů.

Roku 1996 bylo pokřtěno 18.103.815 lidí, z toho více než dva miliony starších sedmi let, církevně bylo uzavřeno 3.583.212 sňatků a vysvěceno celkem 6.794 kněží.

Ve statistických údajích scházejí čísla ze 146 diecézí Číny a Severní Koreje, odkud díky komunistické perzekuci není možné přesná data získat.

- ČBK -

Řeholnice studují rock

„Rocková hudba v teorii a praxi“ je poprvé tématem studijních dní řeholních sester na jedné z papežských vysokých škol. Kongregace sester salesiánek pořádá ve dnech 27.-29. srpna na Papežské fakultě pro vzdělání v Římě třídní studijní soustředění pro více než stovku řeholnic, při kterém se budou sestry zabývat hudbou od Elvise Presleyho po Erose Ramazzottiho. Podle sdělení organizátorek je téma soustředění inspirováno americkým filmem „Sestra v akci“. Film ztvárňuje příběh, kdy barová zpěvačka, kterou hraje Whoopie Goldbergová, od základů změnila zastaralé způsoby klášterní pěvecké školy sester v hudební těleso, které dokázalo oslovit i mladé lidi.

Během studijních dní se budou účastnice za pomoci kompaktních disků, videa, přednášek a práce ve skupinách hlouběji seznamovat s rockovou hudbou a jejím vlivem na kulturu současné mladé generace. Výsledkem by měl být hlubší pohled na hudební svět mládeže a nalézání nových přístupů do uměleckého prostředí současnosti a možností moderního ztvárnění duchovního pokladu církve.

-KAP-

Hospodaření Svatého stolce

Arcibiskup Sergio Sebastiani, prefekt pro ekonomické záležitosti Svatého stolce prezentoval

(17.6.) účetní uzávěrku Svatého stolce za r. 1997, která vykazuje přebytek 10.863 tisíc USD, což je podstatně více ve srovnání s r. 1996, ve kterém byl vykázán přebytek 260 tisíc dolarů. Tento příznivý výsledek hospodaření byl podle slov arcibiskupa docílen racionálním hospodařením a příznivými kurzovými změnami. Ve vydaném komuniké se vysoce oceňuje význam příspěvků místních církví na výdaje za služby, které uskutečňuje Svatý stolec pro celou univerzální církev.

Vatikánský městský stát, který je institucionálně oddělen od Svatého stolce, vykázal přebytek hospodaření ve výši 21.297 tisíc dolarů. Tento přebytek bude použit na výstavbu podzemních parkovišť a modernizaci vatikánských muzeí před Jubilejním rokem 2000.

Výnos Svatopetrského haléře, který je používán na charitní práci a pro církev v nouzi činil 52.456 tisíc dolarů. V komuniké se říká, že Svatý otec přidělil prostředky z tohoto fondu především církvím ve třetím světě a těm nejhudším.

- VJS -

Papež živě na internetu

Papežovy promluvy a bohoslužby jsou od 15. srpna přenáš-

šeny prostřednictvím Internetu v přímém přenosu. Na adrese „http://www.vatican.va“ je možné sledovat vystoupení hlavy katolické církve na všech počítačích, které jsou napojené na internetovou síť. Za zvukové přenosy odpovídá Radio Vatikán, zatímco obrazová stránka je v kompetenci vatikánského televizního centra CTV.

Kromě přímých přenosů je možné vstupovat rovněž na archívni stránky obou těchto vatikánských médií. Doposud obsahovaly internetové stránky Svatého stolce vedle informací a fotodokumentace z Vatikánu i světové církve především důležité projevy a dokumenty papeže a římských kongregací.

- KNA -

Zemřel teolog Benhard Häring

Bonn: Známy morální teolog Bernhard Häring zemřel (3.7.) ve věku 85 let v nemocnici v Haagu (Bavorsko). Jako profesor působil 30 let v Římě a jeho posluchači bylo na 3000 teologů. Narodil se v r. 1912 v Böttingenu. Na kněze byl vysvěcen v r. 1939 jako redemptorista. V posledních letech, kdy onemocněl rakovinou, žil v klášteře Gars na Innu.

-čbk-

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství Římskokatolická farnost, Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015 e-mail: zdislava@telecom.cz

http://web.telecom.cz/zdislava

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 125,- Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník III., číslo 3

Datum vydání: 13.9.1998

(uzávěrka příštího čísla 17.9.1998)

Příspěvek na 1 číslo: 8,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Biskupství litoměřické
vypisuje

výběrové řízení

1. na místo ředitele (ředitelky) Biskupského gymnázia Bohosudov v Krupce 1, Koněvova 100, 417 42, Bohosudov
2. na místo ředitele (ředitelky) Základní katolické školy v Jablonci nad Nisou, Saskova 24, 466 01
V obojím případě s nástupem 1.2. 1999.

V prvním případě je požadavkem ukončené vysokoškolské vzdělání ve studijním oboru učitelství všeobecně vzdělávacích předmětů pro střední školy, v druhém případě ukončené vysokoškolské vzdělání pedagogického směru pro základní školy.

Pro obě tato místa jsou pak dalšími požadavky: Nejméně 4 roky pedagogické praxe, znalost školských předpisů, občanská a morální bezúhonnost a dobrý zdravotní stav. Samozřejmým předpokladem je uplatňování křesťanských zásad v osobním životě a katolické náboženství.

Přihlášku spolu s ověřenou kopií dokladu o požadovaném vzdělání, životopisem, přehledem praxe, koncepcí rozvoje školy, výpisem z rejstříku trestů a lékařským potvrzením o způsobilosti k výkonu funkce ředitele zašlete do 15.11. 1998 na adresu Biskupství litoměřické, Dómské náměstí 1, 412 88 Litoměřice.

+ Josef Koukl
biskup litoměřický

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v září

narozeny

- 8.9. Václav Slouk - 41 let
- 8.9. Jaroslav Gajdošík - 38 let
- 12.9. Jan Dudys - 62 let
- 14.9. Vít Jůza - 33 let
- 15.9. Karel Kahoun - 75 let
- 15.9. Pavel Michal - 46 let
- 17.9. Josef Faltejsek - 50 let
- 23.9. Drahoslav Bernard Říský OFM - 73 let
- 28.9. Jaromír Česlav Plachý OP - 54 let
- 28.9. Václav Horniak SVD - 46 let
- 30.9. Oldřich Macík SDB - 36 let

výročí svěcení

- 14.9. Libor Švorčík - 2 roky
- 17.9. Jan Burian - 15 let
- 25.9. Miroslav Kloz, jáhen - 4 roky
- 25.9. Jan Pur, jáhen - 4 roky

Duchovní slovo

Tento příspěvek je přesným přepisem dopisu kněze, vězněného v padesátých letech na Mírově. Tímto vězením prošlo mnoho kněží, biskupů, vědců, politiků, představitelů kultury atd. Dopisy byly povoleny jen nejblížejším příbuzným a cenzurovány. Psalo se na linkované čtvrtky, mezi řádky se psát nesmělo. Dopis je datován srpnem 1958...

Nalezený dopis

Drazí, dnešní nedělí zapadá letošní srpen do moře věčnosti a s ním snad již půjdou pomalu na odpočinek i srpy, vlastně jejich nástupci ve formě žacích strojů, samovazů i kombajnů - však už tak dosti pozdě; ty letošní žně jsou věru nějak prodlouženy. Rád bych řekl, že teď budete mít trochu oddechu, ale ono tomu tak nebude. Otavy na lukách, brambory, setí, řepa, a na konci tohoto řetězu mrazy a sníh. Až potom snad, až přejde podzim, jenž už teď pospíchá přes strniště do našich krajů, i když říkáme, že je ještě léto.

Mamince chci teď poděkovat za její dopis ze sedmnáctého srpna, který jsem dostal za deset dní ve středu uplynulého týdne. Maminka píše nejvíce o dětech. O Mirkovi, jak se učil u Slávy traktoristou a tak si zamiloval volant traktoru, že by s ním chtěl i spát, i o děvčatech, jež také kus prázdnin prožila na Solci. Teď už jistě zase v Bakově a čekají, až se zítra otevrou dveře škol. Škola - jak rád na ni vzpomínám - na soleckou s panem řídícím Žofkou, učiteli Krejbichem, Kučerovou, na bakovskou měšťanku, boleslavské gymnázium i na semestry školy nejvyšší. Škola - musím přiznat, že dnes bych se jí bál. To jsem zas něco řekl, z čeho by měl možná Mirek radost, že není sám. Mirku, ale já mám jiné obavy než ty, ty nejsou stejné s tvými. Ty se snaž co nejlépe se učit, ať je tvou snahu také trochu vidět na vysvědčení. Ty mé obavy jsou o Tebe, Máňu, Lidku i ostatní děti.

Prázdniny dnes končí a zítra zas zazní školní zvonce, naplní se třídy, pro děti začíná nový rok, kéž by na toto období svého života mohly vždycky vzpomínat jako já, alespoň tak.

Zítra začíná měsíc září a jím se přibližují dva svátky. Jmeniny maminčiny, Lidčiny i jejich dvou dcerek - tři generace tak vedle sebe - jaro, léto i podzim lidského života. A každé z těchto období má své krásy a v každém nacházíme stín. Jaro - mládí si stíny nejmíň uvědomuje, vždyť kvete a zpívá. A podzim zas často dělá ze stínů sbírky a přitom čím jich je víc, tím více touží po slunečnu jeseně, po jejím teple, vděčnosti a lásce. Přeji Vám všem, aby těch stínů bylo co nejméně, jen řada tichých, bezmračných, klidných a pokojných dní, v nichž člověk ve spokojenosti vychutnává radost života, štěstí z úspěchů, lásku blízkých. Sladkost vděčnosti za rozdané dobro, přízeň Pána, v níž tušíme Jeho spokojenost s námi. Krásný život, v němž srdce i ruce připravují bohatou zeň zásluh. Bůh Vám žehnej!

Prosím o vyřízení blahopřání i příbuzným a známým - v Lítkovicích, u sousedů a bude jich víc v té naší malé dědině. Všechny Vás při tom zdravím a tolik je Vás, na něž zde vzpomínám a o jejichž životě každá zmínka v dopise či při návštěvě je tak drahá a milá. Díky za každou Vaši vzpomínku. Srdečný pozdrav zasílá Váš Josef.

J.H.

Katechetům litoměřické diecéze

Rádi bychom touto cestou ještě jednou stručně informovali o připravovaném celostátním setkání katechetů v Ústí nad Orlicí ve dnech 28.-30. října 1998. Pokud se ještě někdo nepřihlásil, je třeba urychleně napsat na adresu: Národní katechetické centrum, Thákurova 3, Praha 6, 160 00.

V rámci těchto dnů proběhne pro katechety naší diecéze vlastní pracovní setkání. Také bychom rádi, abyste i vy přispěli svými zkušenostmi a nápady ostatním. Všechno, co se vám osvědčilo při vyučování, co jste s dětmi vyráběli nebo co pomáhá zpestřit vaše hodiny, můžete nabídnout a ukázat i druhým.

Uvažujeme o uspořádání prezentační výstavy vlastních pomůcek a nápadů katechetů litoměřické diecéze. Je třeba předem vědět, kdo nabídne své materiály a jaké, aby bylo možno zajistit místo a výstavku připravit. Hlaste se proto u nás v Jablonci na adrese: Římskokatolická farnost, Horní náměstí 12,

Jablonec nad Nisou, 466 01, tel. 0428/312 327.

Do nového školního roku všem přeji a vyprošuji hojnost darů Ducha svatého a mnoho radosti. Vám i vašim dětem žehná

*P. Antonín Bratršovský
kněz odpovědný za katechezi v litoměřické diecézi*

Venkovské děvče

Přišla za mnou do skladu s otázkou: "Nechcete něco pomoci?" a pokračovala: "Jé, to jsou hezké polštářky." Potom jsme pracovali spolu. Jmenovala se Jana. Prosté venkovské děvče modrých očí, s pihami ve tváři, s dlouhými vlasy, asi desetiletá.

Dozvěděl jsem se, že má tři sourozence od dvou do dvaadvaceti let. Strádat děvče, chlapec. S vámi se chci rozdělit o některá její slova.

"Teď budu šetřit, aby bráška, kterému jsou dva roky, měl víc hraček." "To je dobře, když to dokážeš, rozdělit se s druhým", okomentoval jsem

její sdělení. Pak mi řekla několik slov o svých rodičích. "Jsem na maminku pyšná." Pochválil jsem ji za ta slova: "Jsi na ni pyšná právem, když dala život čtyřem dětem v takovém časovém odstupu. To se dnes moc nenosí."

Ten den jsem se ještě několikrát vrátil k tomuto setkání. Není to děvče z křesťanské rodiny?

Druhý den mne zase vyhledala. Potřebovala si popovídat. Zeptal jsem se jí přímo: "Jano, nechodíš do kostela?" "Chodíme všichni, kostel máme přes ulici. Babička mě naučila modlit. Až tatínek dostaví dům, budu

tam mít svůj pokojíček a už vím, kam si pověším kříž od babičky. Naši domek po babičce prodají. Chci si z něho odnést kříž." "Uděláš dobře, když ti kříž zůstane památkou na babičku. U něho tě babička naučila rozmlouvat s Bohem. Pod ním se budeš modlit i ty a jednou třeba i tvoje děti," dodal jsem. Také jsem se dozvěděl, že na táborové diskotéce se jí líbil jeden chlapec. "Je to obyčejný kluk, ale má dobré srdce," řekla.

V minulém vydání ZDISLAVY jsem vám vyprávěl o přeraženém kříži u Jetřichovic. Ne daleko od něho jsem se dozvě-

děl, jak venkovské děvče chce zachránit kříž své babičky.

Začíná nový školní rok. Katecheté se budou snažit ukládat základy křesťanství do duší vašich dětí a vnoučat. Babičky a dědečkové, maminky a tatínkové, základy pokládáte už vy i tou prostou modlitbičkou "Andělíčku můj", jak mi to Jana potvrdila. Někdy máte pocit marnosti své práce. Ať vám slova venkovského děvčete jsou povzbuzením.

Co může být větší vizitkou mateřství, než pýcha dítěte na svou maminku. Co může být větší památkou na chvíle strávené u babičky než její kříž?

František Němeček

Další setkání maminek v září

Připomínáme všem maminkám a manželkám, že na jejich přání po zdařilém setkání loni na podzim bude další setkání, a to o víkendu

25.-27.9. v Litoměřicích.

Setkání začíná v pátek večer v 19,00 hodin (je možno přijet i během odpoledne), pokračuje v sobotu po celý den a končí v neděli dopoledne. Setkání se koná na "Trojce" na Dómském náměstí vedle katedrály. Vezměte si buď vlastní spacáky nebo je možné si zapůjčit ložní prádlo přímo na místě. Bylo by krásné, kdyby si maminky mohly zajistit péči o děti, aby mohly být na celém víkendu, protože večery ve společném hovoru i zpívání bývají nejplodnější.

Naše sestra Gita Vyleťalová z Krnova je zase ochotna podělit se s vámi o své zkušenosti.

Připravte si dotazy, nápady, kdo umí na kytaru, vezměte ji s sebou. Díky!

Hlaste se co nejdříve na tel. č. 0425/208 51.

V. Fišerová

Romská pouť v Oseku

V sobotu 20. června 1998 se v areálu oseckého kláštera konala romská pouť. Účastníci se sjeli z celé ČR, ale i ze Slovenska. Program začal obědem, po kterém měl otec biskup Josef Koukl pro Romy mši svatou. Po mši se v zahradě kláštera konalo setkání všech poutníků. Připravili si kulturní program, ve kterém se představili účastníci z jednotlivých krajů, ale i romské rodiny.

S průběhem akce byli spokojeni jak organizátoři, tak především ti, kterým byla určena - Romové.

Zážitky účastnice pouti

Pouť se konala v areálu cisterciáckého kláštera. Dle slov P. Procházky z Děčína se zde sešlo 500 - 600 lidí, v drtivé většině Romů. Po příjezdu nás čekal oběd. Ve 14,30 se v kostele sešly všechny skupi-

ny, které se postupně představily a zazpívaly své písně.

V 15,00 začala mše sv. s otcem biskupem, který se této pouti rovněž účastnil jako předseda subkomise pro romské obyvatelstvo při biskupské konferenci.

Od 16 hodin probíhal volný program v zahradě, kde každá skupina představila svůj program. Byly zde scénky, tance i písně. Nejvíce mě oslovila legenda "O čtvrtém králi", zpracovaná dle chodovského kněze P. Petra Hrušky. Zmíněná legenda trefila do černého, neboť ukazovala reálný vztah neromských občanů k Romům.

Docela by mě zajímalo, jak by se tvářili přátelé pana Sládka a jim podobní, kdybych jim nadhodila, že Romové, který všude, kde se jich sejde více, se rvou, opíjejí a tropí různé výtržnosti, že titíž Romové se

chovali naprosto ukázněně, disciplinovaně a slušně.

Měla jsem s sebou kočárek s dítětem, ve kterém děti z Jiřetína, které jsem měla s sebou na starost, měly své věci i peníze. Já zrovna tak. Kočárek se spícím dítětem jsem měla pod stanem bez dozoru. Myslíte, že se mi z něj něco ztratilo?

Když jsme v 18 hodin odjžděli, potkala jsem též příslušníky policie, kteří v klidu popíjeli svou kávu. Nestrhla se jediná rvačka, nepadlo jediné hrubé slovo.

Všechny nepřátele Romů bych pozvala právě sem, aby posuzovali lidi dle charakteru a ne barvy pleti.

Zuzana Suchá

Poděkování ROI

Chtěli bychom poděkovat panu biskupovi Josefu Kouklovi, panu biskupovi z Plzně F.

Radkovskému a opatovi cisterciáckého kláštera z Oseku a všem duchovním otcům, pořadatelům a organizátorům, kteří se podíleli na pouti v Oseku dne 20.6. 1998. Tato akce měla celospolečenský význam v boji proti rasismu.

Velice se nám líbil kulturní program, který vytvořily skupiny a kapely z Opavy, Děčína, Brna, Č. Budějovic, Č. Krumlova, Chodova, Roudnice, Litoměřic, Kunratic u České Kamenice, Trmic, Šluknova a Oseku. V průběhu kulturního programu zazněly výstupy s písničkami a scénkami, byly recitovány básně.

Přejeme si, aby v budoucnu bylo takových akcí více, neboť osecká romská pouť splnila a překročila očekávání všech zúčastněných.

Miroslav Tancoš
tiskový mluvčí ROI Nový Bor

Od položení základního kamene českolipské Lorety uplynulo 300 let

Podobný, ba ještě lepší pohled jako na vedlejším snímku, se naskytne veřejnosti až v roce 2000. Tehdy již bude celý prostor Lorety obnoven a oltářní prostor bude ozdoben plastikami světců a výjevem Zvěstování. V současnosti si mohou návštěvníci muzea prohlédnout pouze část restaurované sochařské výzdoby, která je prozatím vystavena v postranní kapli ambitu kláštera.

Byla tak ukončena první etapa generální rekonstrukce českolipské Lorety, založené Valdštejnem v r. 1698. Je jednou z desítek obdobných staveb u nás, které připomínají místo, kde bylo Panně Marii zvěstováno narození Krista. V pobělohorské době se Loreta

stala i významným poutním místem, které bylo pro větší pohodlí poutníků obklopeno krytými chodbami - ambity, v nichž byli poutníci chráněni před případnou nepřízní počasí.

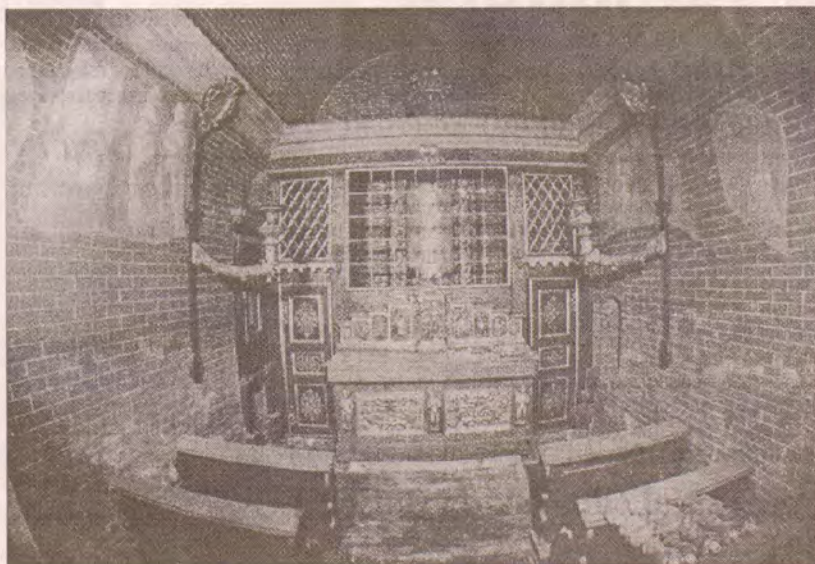
Naposledy byla zdejší Loreta opravována v r. 1936. Tehdy byly její stěny vyzdobeny umělými fragmenty fresek. Jejich nynější oprava je spolu s opravou oltáře naplánována až na rok 1999. V letošním roce bude rekonstrukce pokračovat restaurováním svíc-

nů, plastiky Ducha svatého a bohatě zdobeného rámu, který obklopuje výklenek za oltářem, v němž bude umístěna socha P. Marie.

Generálním sponzorem rozsáhlé rekonstrukce je

s věnovanými 250 tisíci Kč Česká spořitelna a.s., z rozpočtu okresu bylo příspěvo 100 tis. Kč.

-r-
(Článek převzat se svolením autora z Českolipských novin)

Hlavní pout' Narození Panny Marie v Bohosudově - neděle 13.9.

Sobota 12.9. - 18,30 hod. mše sv., po ní večerní chvály a svátostné požehnání

Neděle 13.9. - 10,30 hod. poutní mše sv. s otcem provinciálem TJ. Vojtěchem Suchým. Další mše sv. česká 8,30 hod., německá 9,30 hod.

Vedlejší pout' Bolestné Matky Boží - neděle 20.9.

Sobota 19.9. - 18,30 hod. mše sv., po ní vigilie svátku

Neděle 20.9. - 10,30 hod. poutní mše sv. s otcem generálním vikářem litoměřické diecéze Msgre Karlem Havelkou. Další mše sv. česká 8,30 hod. a německá 9,30 hod.

Pravidelné nedělní mše sv. 8,30 hod. a 10,30 hod. V 17 hod. svátostné požehnání.

Ambit v Bohosudově před dokončením

Otec M. Brtva S.J., duchovní správce farnosti v Krupce děkuje všem věřícím, kteří se zasloužili o to, že obnova vyhořelého ambitu kostela P. Marie Bolestné v Bohosudově značně pokročila a je před dokončením. Byl již vybudován nový krov a pokrývka tašek, počátkem září dojde k osazení táhla ke statickému zajištění ambitu, do poloviny září budou postaveny protipožární příčky. Koncem září by mohla být provedena kolaudace nového krovu.

Celkem bylo (k 28.8.) za provedené opravy zaplacen 1.850

tis. Kč. Zbývá uhradit ještě 440 tis. Kč na obnovu omítek a opravu poškozených obrazů.

Otci jezuité, kteří baziliku minor v Bohosudově léta spravují, děkují všem jednotlivým věřícím i farním společenstvím, a to i farnostem z jiných diecézí, za krásný důkaz křesťanské lásky. Tu podle svých možností projeví svými dary a zasloužili se o to, že v poměrně krátké době dochází k odstranění škod způsobených požárem.

-Vr-

Obnovená kaple v Tatobitech

Dne 9. srpna přivítali věřící farnosti Tatobity a z celého okolí pana biskupa Josefa Koukla v Tatobitech.

Po uvítání zdejšími duchovními správcem emeritním vikářem Klementem Ruislem a zástupci věřících celebrou pan biskup poutní mši svatou k oslavě zdejšího patrona sv. Vavřince. Promluva k věřícím byla velice příznivě přijata účastníky této bohoslužby. Po mši svaté pan biskup znovu vysvětil původní kapli sv. Vavřince z roku 1680.

Tato kaple sloužila k bohoslužbám v době, než byl postaven nynější kostel v Tatobitech. Stavba kostela začala v roce 1714 a byla dokončena v roce 1773.

Poutní slavnost vhodně doplnila chrámová hudba se sólovými zpěvy a dobovou hudební skupinou "Trubači". Generální opravu kaple provedli věřící bez nároku na mzdu. Byl zaplacen jen materiál a některé řemeslné práce.

Josef Šírek

Rozloučení s P. Josefem Součkem

Staří Římané měli úsloví: "O mrtvých nic, leč jen dobré." Myslím, že to však neznamenalo jen to, abychom o nich špatně nemluvili, ale spíše, abychom vyzvedli něco hezkého z jejich života ke svému vlastnímu poučení i povzbuzení nás všech. A co tedy v této souvislosti říci o Josefovi?

Na samém začátku srpna v roce 1974 jsem chodil po Střeleckém ostrově v Litoměřicích. Po mém boku si vykračoval tehdy ještě ztepilý muž v nejlepších letech, 45letý P. Josef Souček, před měsícem vysvěcený novokněz. Byl vikaristou při litoměřické katedrále a měl jít do Liberce. A tak jsem mu předával zkušenosti z Liberce, protože já jsem odtud právě odešel do Litoměřic. Dlouho jsme chodili a dlouho jsme povídali; bylo stále o čem.

Pak jsem ho viděl snad dvakrát, třikrát při svých náhodných návštěvách Liberce. Až v roce 1990 jsem tam přišel také.

Mnohdy jsem si říkal, jak je možné, že se tam Josef tak dlouho drží (celkem zde byl 24 let). Je sice pravda, že měl jít jednou pryč (do Dubé místo P. Bělohlava), ale tehdejší vikář ho nepustil. A proč asi? Možná bylo důvodů více. Ale jeden byl bezpochyby nejdůležitější.

Josef byl totiž tak mimořádně věrný v povinnostech, tak svědomitý a zodpovědný, že tomu i mezi námi kněžími bývá jen zřídka. Když jsem mu něco řekl, tak jsem si byl jistý, že to udělá tak dobře, že bych to ani já sám lépe neudělal. Na něj byl skutečně stoprocentní spoleh. To byla snad jeho nejcharakterističtější vlastnost.

A druhá byla podobná a s tím související. Josef byl také nesmírně ochotný ke službě. Nebyl nikdy žádný studijní typ, ale spíše praktický kněz, duchovní správce. On čekal na lidi, až někdo přijde, a pak se každému s velikou ochotou a láskou věnoval. Na každého si udělal čas, pro každého měl pochopení a porozumění. Byl prostě na faře pro lidi. A lidé to vycítili, měli ho rádi a rádi za ním šli. Proto i na rozloučení s ním přišlo mnoho lidí, ačkoli se to někteří (pro krátkost času mezi úmrtím a pohřbem) ani včas nedozvěděli.

Obě zmíněné vlastnosti jsou velmi cennými u každého člověka, tím spíše kněze. Už první křesťané měli zásadu: "Co děláš, dělej dokonale." A z toho pak vyrůstala jejich životní dokonalost. Proto k nim vzhlíží křesťané všech dalších staletí jako k téměř nedostižnému ideálu. Proto bylo prvotní křesťanství tak vroucí, ryzí, čisté, ideální a dokonalé, jak tomu už nikdy později nebylo.

Tak jsme se tedy rozloučili s Josefem, vděční mu za hezký příklad života. Přišel před Pána nejen s čistými rukama, ale i s rukama plnými dobrých skutků, všeho možného dobra.

Ať mu tedy Pán vše co nejtědřeji odplatí. Ať je mu Spasitelem milosrdným, dobrotivým a plným lásky - té lásky, kterou on sám v životě tak plnými rukama rozdával.

Dej mu Bůh lehké odpočívání a radost věčnou. Bůh sám ať je mu věčnou odměnou.

P. František Opletal

50. výročí smrti biskupa Webera

Šestnáctý biskup svatoštěpánské diecéze. Až dostanete do rukou toto poprázdninové číslo ZDISLAVY, vzpomeňte si na něho. Vy, které biřmoval nebo jste se snad jindy setkali. Je tomu právě půl století, co zemřel. 12. září 1948. A 18. září, v den sv. Ludmily, spustili jeho rakev do hrobky litoměřických biskupů na místním hřbitově. Hlavním celebrantem byl pražský arcibiskup Josef Beran. Po jeho boku stál již tehdy Weberův nástupce s mitrou na hlavě, pozdější kardinál Štěpán Trochta. A když rakev už byla snesena do hrobky, biskup Štěpán tam sestoupil a šeptal si: "Musím se podívat, kde budu jednou, když to dobře dopadne, sám odpočívat." Ne, nebyly tehdy u hrobu jen tyto dvě mitry. Vedle byla na hlavě biskupa Hloucha z Českých Budějovic, na hlavě mělnického probošta Duška a strahovského biskupa Jarolímka. Počet kněží, kteří přišli svého biskupa na poslední cestě doprovodit, si už dnes nepamatují a na fotografiích není možné je spočítat. Na pamětní desce v katedrále je trvalá připomínka v latinském znění: Aeterna fruatur pace, qui terrenam non habuit. - Ať se těší věčnému pokoji ten, který ho neměl na zemi. V čem je pravdivost této připomínky?

Na litoměřickém biskupském stolci vystřídal Alois Weber biskupa Josefa Grosse. Velkého

jménem, postavou i významem. Zemřel v roce 1941. Weber byl postavou sice podstatně menší, ale láska k němu, ať ze strany Němců nebo Čechů, ukazuje jeho velikost. Narodil se v krajině "Černého úhlu", na Šluknovsku. Přesněji ve Vlčí Hoře ve farnosti tehdy Zeidler, dnes Brtníky. Z této krajiny pochází všech pět litoměřických biskupů, kteří se v této diecézi též narodili, - ostatní pocházejí z různých koutů světa.

Biskup Antonín Alois Weber spravoval diecézi po několik klidnějších let první republiky, v tragických letech politického napětí v celé Evropě a především za německé éry Adolfa Hitlera. Za nacismu, který se přelil přes hranice do pohraničních oblastí našeho státu partají vedenou libereckým Henleinem. Problémy politické a hospodářské nemohly nezasáhnout i život církve, zvláště po oddělení sudetských území a zřízením Protektorátu Čech a Moravy.

Rozdělením diecéze na dvě části vznikla pro její život dnes už těžko představitelná situace. Biskup přejížděl státní hranice. Hitlerovci vládli oběma částem. Druhá světová válka vyvolala kritický stav v celé Evropě. Hospodářský i mravní. Koncentrační tábory, poprava za popravou, bohoslovci a kněží na frontách. Biskup uprosil pražského ordináře o přijetí českých bohoslovců pod střechu pražské-

ho semináře, který se po zavření univerzity přestěhoval do arcibiskupského zámku v Dolních Břežanech nad Zbraslaví. Litoměřická biskupská rezidence byla zabrána pro Hitlerovu mládež - Hitlerjugend. Biskup byl vystěhován. Nakrátko do Liberce a potom k dominikánům v Litoměřicích. Sám, bez sekretáře přejížděl hranice do jednotlivých vikariátů. Faráři na něho čekali na nádražích. Těžko si představit bolest zraněného biskupova srdce. Nepřejížděl hranice jen při vizitacích, ale i ke svěcení nových kněží. Třeba Jaroslava Dostálka v Mnichově Hradišti, Josefa Slavíka a Františka Veselého v Sobotce, pět kněží v Libáni nebo zas u Královny hor na Bozkově.

V protektorátu kázal pan biskup česky, i když to bylo solí v očích sudetských mocipánů. Když zmlkly zbraně na konci války, biskupův život byl nadále bolavý. Byl zařazen do odsunu. Téměř od hranic byl z transportu vrácen zákrokem

představitelů města do Litoměřic. Vrátil se do zpustlé rezidence plně střeptá a bylo tam těžko pro něho najít ubytování ve druhém poschodí rozsáhlého domu, na jehož dveřích byly dosud přilepeny pečeti s orlicemi. Nábytek roztrfštěný na půdě a ve sklepech. Biskupův sekretář byl odsunut. A biskup sám se s bílou páskou na rukávě ploužil ulicemi k poště, zraněn nemocí. Duchovní správa diecéze byla rozbita, fary vyprázdněné a vykradené. Kolik starostí stálo znovuvybudování a zřízení kněžského semináře. A nakonec vynucená rezignace. Litoměřický biskup se stává titulárním biskupem samoským. Se slzami v očích se loučí s bohoslovci, kteří se znovu na příkaz nového ordináře stěhují do Prahy. Rána za ranou. Cukrovka ubírá sílu. Nestačí ani přátelství nově jmenovaného biskupa Trochty, který je autorem slov: "Ať se těší věčnému pokoji ten, který ho neměl na zemi."

Mons. Josef Helikar

Biskup Weber naposled opouští katedrálu

Kostel v Kerharticích bude znovu vysvěcen 19. září

V sobotu 19. září 1998 bude pro obec Kerhartice u České Kamenice a její okolí velikým dnem. Po několikaletém úsilí bude slavnostně vysvěcen barokní kostel sv. Marie Magdalény, který povstal z trosek. Ještě v roce 1989 byl určen k demolici, tehdy na něj byl velmi žalostný pohled. Celodřevěná věž byla u vrcholu kříže o více než jeden metr nakloněna a hrozila zřícením, stejně tak krovy nad hlavní lodí kostela, které se skutečně v květnu 1990 zřítily.

Od r. 1992 začala náročná rekonstrukce, při které se prakticky staví kopie toho, co nejen zub času, ale i vandalové zničili. Z nedostatku financí se obnova kostela protáhla až do letošního roku. V interiéru se nyní obnovují původní barokní štuky. Barokní oltáře včetně ostatního mobiliáře zanikly nebo byly zničeny, proto jsme vděčně přijali darované novobarokní oltáře z kostela v Soběnicích u Litoměřic, jehož obnovy se bohužel nemá kdo ujmout a který byl v nedávné době mnohokrát navštíven nevídanými hosty začal se rabovat. Varhany jsme získali ze zrušeného kostela

v Mikulovicích u Kadaně, který potkal stejný osud jako soběnický. Lavice darovala farnost Hovorany na Moravském Slovácku.

Jak je patrné, díky vstřícnosti a solidaritě mnohých se toto velké dílo daří. Do svěcení zbývají již jen týdny a uvnitř chrámu stojí ještě lešení, ale s Boží pomocí a díky ochotě dobrovolných brigádníků zvláště z Moravy, ale i z východních Čech, tedy krajů, odkud křesťanská víra nebyla vykořeněna a kde je stále mnoho dobrých duší, věříme ve zdárné dokončení oprav tohoto chrámu. Velký dík patří i přátelům z Německa, kteří finančně podpořili poslední fázi obnovy kostela.

V našem severočeském regionu se ale stále nachází mnoho rozbořených kostelů (třeba nedaleké Markvartice, Horní Libchava, Brenná u Zákup, Stvolínky atd.), které marně čekají na obnovu. Kostely, které vždy bývaly chloubou každé obce, jsou tam nyní pro ostudu a je na ně smutný pohled. Ze života lidí tohoto kraje byla vymýcena víra v Boha, v toho, který je Pánem všeho tvorstva a naším příte-

lem a zachráncem. Nepovstane-li víra v srdcích lidí, kteří zde žijí, neobnoví se ani tyto a další kostely, které nebyly postaveny jen na odív turistů, ale které sloužily ke spáse duší a k oslavě Boha.

V Kerharticích začneme zanedlouho psát novou, radostnější kapitolu dějin. Do této obce se po mnoha a mnoha letech vrátí ten, který chce přebývat v každém z nás. Jak? V podobě malého chleba - eucharistie - svatých hostií, která bude uchovávána ve svatostánku na hlavním oltáři obnoveného chrámu. Řeknete si - změní se něco? Chrám bude vysvěcen a život půjde zanedlouho ve stejných kolejích jako dřív. Není tomu tak, nenechte se mýlit. Záleží na každém z nás, zdali tento slavný den ponese v našem srdci s radostí a vírou ve vracejícího se Spasitele k nám, do Kerhartic, celého okolí i do našich všedních dní. Z celého srdce na tento slavnostní den zvou všechny lidi dobré vůle z celého širokého okolí.

Mgr. Marcel Hrubý

1998

Program slavnosti v sobotu 19. září 1998:

- 8,30 - shromáždění účastníků průvodu na českokamenickém náměstí; průvod vyjde směr Huníkov - Kerhartice, cestou budou požehnány tři obnovené kaple a tři kříže.
- 11,00 - pontifikální mše sv. v kerhartickém kostele za účasti Mons. Karla Havelky, který chrám vysvětlí
- 16,00 - koncert duchovní hudby - chrámový sbor z Čejkovic na Moravě a dětský pěvecký sbor Skřivánek ze Židlochovic
- 17,00 - děkovná mše svatá za účasti pěveckého sboru Skřivánek ze Židlochovic
- 20,00 - posvícenecká zábava v kulturním domě v České Kamenici

1991

Radio Proglas ze satelitu

Radio Proglas je křesťanská rozhlasová stanice, která vysílá od roku 1995. Přestože je Radio Proglas vedeno jako soukromá stanice, jeho program se od komerčních rádií výrazně odlišuje. Ve vysílání je nápadný výrazný podíl mluveného slova, typicky náboženské pořady jako přenos mše svaté nebo polední modlitba Anděl Páně. Hudební složka programu je žánrově pestrá od známých hitů po klasickou hudbu. Co naopak neuslyšíte jsou reklamy, ale na tento nedostatek si posluchači „kupudivu“ nestěžují.

Signál Radia Proglas pokrývá asi ze tří čtvrtin Moravu a malou část východních Čech. K dispozici jsou tři pozemní vysíláče v pásmu FM: Svatý Hostýn 90,6 MHz, Praděd 93,3 MHz, Brno-Hády 107,5 MHz. Mapa České republiky vám dá přibližnou představu o tom, kde lze program rádia s větším či menším úsilím zachytit. Území pokryté signálem je vyznačeno světle. Snahou Radia Proglas samozřejmě je, aby se toto území rozšiřovalo, volné kmitočty pro FM vysíláče jsou už ale v České republice vyčerpány. Řešením, které by umožnilo příjem Proglasu dalším posluchačům, je satelitní vysílání. Zde se nabízejí dvě možnosti: Buď provozovat klasický analogový satelitní kanál, pro který stačí poměrně levné přijímače pro individuální příjem, ale kde jsou vysoké poplatky za provoz satelitního vysílání, nebo zvolit variantu digitálního satelitního vysílání, která je provozně výrazně levnější, technicky kvalitnější a do budoucna perspektivnější. Radio Proglas vsadilo na digitální satelitní vysílání. To umožní vypustit dosavadní spojovací trasy k pozemním vysíláčům a nahradit je příjmem signálu ze satelitu.

Znamená to například, že pokud se někde na území republiky objeví nějaký volný kmitočet pro FM vysílání a bude přidělen Radiu Proglas, může být na něm velice rychle zahájen provoz. Rozhlasové vysílání lze také převést do televizních kabelových rozvodů, záleží to jen na provozovateli těchto sítí a samozřejmě na zájmu lidí. V budovách lze šířit program Radia Proglas z jednoho satelitního přijímače pomocí jednoduché instalace několika reproduktorků, obdobně jako u rozhlasu po drátě.

Dne 1. srpna 1998 zahájilo Radio Proglas nekódované vysílání ze satelitu Kopernikus 2. Je samozřejmě možný i jeho individuální příjem, a to nejen v celé České republice, ale i v Německu, Rakousku, Švýcarsku, při větších průměrech přijímacích parabol i na Slovensku a v Itálii. Digitální satelitní přijímače nejsou určeny jen k poslouchání českých rozhlasových stanic, které z Koperniku 2 vysílají (Radio Proglas, Radiožurnál, Praha, Vltava, Svobodná Evropa), ale také ke sledování televizních programů ČT1, ČT2, TV Prima a Galaxie. Vzhledem k ceně digitálního satelitního přijímače (od 20 do 25 tisíc) je rozumné ho využít i takto. Pro toho, kdo žije v příjmově zcela nevýhodném místě to může být, i přes vyšší cenu, výborné řešení.

Pro individuální příjem Radia Proglas z družice Kopernikus 2 byly vyzkoušeny některé digitální boxy (digitální satelitní přijímače). Zatím nejvýhodnější jsou boxy Phillips, protože umožňují i tak zvaný podmíněný přístup, to znamená příjem zakódovaných signálů (vysílání televize ČT1, ČT2, Prima). Takovým přijímačem je například DSB3911. Otestovali jsme také boxy Nokia Mediamaster 9200S, Nokia Mediamaster 9600S. Jejich nevýhodou je, že pro příjem kódovaných stanic je potřeba boxy dovybavit kartou pro podmíněný přístup, tak zvaným CA modulem, což představuje několik set korun navíc.

Z dosavadního vývoje cen digitálních satelitních přijímačů usuzují, že během dvou až tří let budou tyto přístroje dostupné běžným spotřebitelům, vždyť ještě před půl rokem stály okolo 45 tisíc korun. Pro zájemce, kteří digitální satelitní přijímač vlastní, nebo budou uvažovat o jeho koupi, jsou zajímavé následující údaje pro nastavení paraboly a digitálního boxu :

pozice družice Kopernikus 2 :	28,5 stupně východní délky; transpondér A1
průměr parabolické antény:	západ ČR 60 cm, východ ČR 80 cm
přenosová norma :	MPEG2 - nekódováno
kmitočet :	pásmo Ku; 11,477 GHz
polarizace :	horizontální
FEC (Viterbiho poměr):	3/4
symbolová rychlost :	30 000 Msymb./s

Samostatnou instalaci zařízení lze doporučit jen znalcům v oboru satelitní techniky. Vy méně zdatní se obraťte na zkušenou firmu. To zvláště platí pro nasměrování satelitní antény na družici Kopernikus 2. Dotazy týkající se našeho satelitního vysílání vám v Radiu Proglas rádi zodpovíme. Naše adresa : Radio Proglas, Barvičova 85, 602 00 Brno. Telefon 05/43217241, fax 05/43217245, e-mail: radio@proglas.cz, naše internetovská stránka : www.proglas.cz

V sobotu 22. srpna byla po dlouholetém chátrání znovuotevřena putní kaple U Obrázku v Liberci - Ruprechticích. Kapli vysvětil otec biskup Josef Koukl, slavnosti se účastnil také drážďanský biskup a další asi desítky kněží převážně z libereckého vikariátu. -lub-

Opravený kostel v Sobotce

Ríká se o Českém ráji, že je oblastí neohraničitelnou. A něco na tom je. Sobotka je nevelké město, které jím bylo prohlášeno před staletími. Není velké, to je i dnes pravda, ale kdopak o něm neví? Její zámeček Humprecht o elipsoidním půdorysu a s půlměsícem na věži se vypíná i nad věží staršího kostela sv. Maří Magdalény. Ten byl po dlouhá desetiletí v dezolátním stavu, že o něm i staříček děkan svými veršičky prohlašoval, že "je už na spadnutí", ale dnes po několikaleté opravě venkovní i vnitřní je opět chloubou města.

A právě v tomto kostele se 26. července rozezpívali mladí chlapi i děvčata olomouckého vysokoškolského souboru. Slavnou liturgii celebrou pomocný pražský biskup Jiří

Paďour, který se již v době svých studií účastnil Šrámkovy Sobotky. Při slavnostní mši svaté proto nepřekvapil použitím veršů Šrámkovy poezie: svou promluvu postavil na myšlence zvonkové hry v srdci.

Radost měly ženy Barácnické obce v krojích, když mohly doprovodit biskupa z budovy děkanství až k oltáři. Radost měl Dr. Samšiňák, kterému tolik záleží na životě sobotky i okolních vesnic. Radost měl místní duchovní správce Zdeněk Maryška, jehož neúnavná práce byla právě nedělní bohoslužbou korunována. Radosti tedy ta neděle přinesla dost i těm, kteří se museli domů vracet dlouhé kilometry.

Mons. Josef Helikar

Vzpomínka na Františka Nepila

Kdybch se zeptal kohokoliv ze čtenářů naší ZDISLAVY na jméno Františka Nepila, jsem přesvědčen, že žádnému není jeho jméno cizí. Leda že by to byl čtenář z první třídy. Ale vždyť i ti jeho jméno znají. Ale tak, jak je lidská paměť krátká, nevzpomenou všichni na den Františkova úmrtí. 8. září před třemi roky náhle zemřel. Ale jaká část našich čtenářů a posluchačů rozhlasu si pamatuje jeho hlas. Pod jeho slovy o "Krásě nespavosti" se pokuste si jeho hlas vyvolat:

Krásá nespavosti

Vy, kdo jste mladí a spíte jako dudek, nevíte, o co přicházíte, když netrpíte nespavostí: to je vám taková krásá, když člověk přijde do let a probouzí se pro nic za nic: ačkoli může ještě čtyři hodiny spát! Jde se podívat k oknu a vidí noční město, vidí záři pouliční lampy, vidí chodníky, po kterých nejde ani noha, a u chodníku - no je to možné? Ono tam dosud stojí jeho auto, ještě o ně nepřišel - a co víc - ono v tom světle vypadá, jako by je někdo umyl!

Bydlí-li člověk na venkově, vyjde na dvůr a vidí, jak se třpytí hvězdy. Bože můj, tolik jich je, jestlipak to vidí pan doktor Grygar, že on spí jako břeně, že mu uniklo, že ta hvězda, co tak jasně svítí nad Panýrovic, se pošoupla až za smrk!

Když nevidíte hvězdy, vidíte tmou jako v ranci, ta by se dala krájet, měl jsem si

na dvoře rozsvítit, nebo se o něco přerazím - a co mi to očuchává nohu? Aha, náš pes, to nemůže zakňučet, aby v člověku tak nehrklo, a to musí chodit po špičkách - ve dne dupe jako slon!

Když člověk nemůže usnout ani další dvě hodiny, vychází slunce, ale jak - to je paráda! Ty blázniví mladí lidé si zaplatí na týden devět deset tisíc, aby viděli východ slunce buď u moře nebo v Alpách a já to mám zadarmo a vidím naše české slunce, či moravské - podle toho, kde bydlím - to se ví, že po případě i slezské - ale zadarmo. Vždyť já, heršvec, ušetřil tou svou nespavostí za poslední dva měsíce dobrých šedesát sedmdesát tisíc, co s nimi udělám? Nic, jako obvykle, stejně je už nejspíš nemám, stejně je už žena rozfrcala za rohlíky. Ta nemůže přejít kolem krámu, aby tam nekoupila nějakou hloupost, buď chleba, margarín nebo rohlíky!

Takhle krásné ráno prožíváte, když je vám šedesát nebo víc a nemůžete usnout. To vy mladí víte pendrek, jak je život krásný - když spíte jako když vás do vody hodí. Ani nevíte, že si můžete pusťit v rádiu Dobré jitro, zvláště teda ve středu, kdy vás ranním vysíláním provází jednou Jitka Molavcová, jindy Tomáš Sláma, Pétá Hora a ještě lepší průvodci, a dneska tedy - co se dá dělat - František Nepil. To víte, není pořád posvícení.

J.H.

Výstava obrazů pro litoměřický hospic

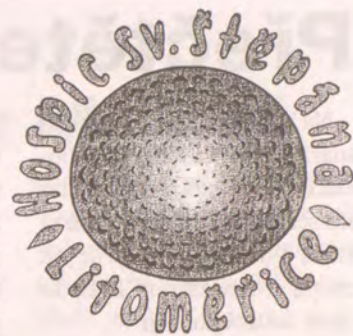
Už počtvrté se ozýváme čtenářům Zdislavy, abychom je informovali o aktivitách kolem projektu Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích a abychom jim poděkovali za podporu, zvláště pak za modlitby. Jak dále uvidíte, prázdninové měsíce pro nás nepředstavovaly žádnou okurkovou sezónu.

Architekt ing. Jan Falta si

homo vydalo knížku Hospic slovem a obrazem a 4000 kusů z celkového nákladu 6000 kusů věnovalo litoměřickému hospici. Publikace by nám měla pomoci šířit myšlenku hospice, ale také nám už pomáhá získávat finanční prostředky na stavbu. Knižka je neprodejná, avšak její tržní cena je vzhledem k 25 barevným reprodukcím na křídlo-

Máme velkou radost z toho, že se do této akce zapojila i věřící mládež ze severních Čech. Pomohli nám s přípravou výstavy i vernisáže a pomáhají s propagací sbírky v centru Prahy. Srší nápady jak zintenzívnit propagaci a jak se odlišit od kolportérů, kterými je centrum Prahy zaplaveno. Včera si například jeden z nich oblékl župan a na invalidním vozíku se nechal vozit jako hospicový pacient v okolí Jungmannova náměstí. Kolemjdoucí, kteří už na vnučované letáky obvykle nereagují, je našemu „pacientovi“ brali přímo z ruky a za chvíli už byli na výstavě. Výtěžek sbírky za první čtyři dny činí sice pouhých 17 000 Kč, ale není všem dnům konec. Včera o této benefiční akci napsala Mladá fronta Dnes a zítra o ní bude Pražany informovat deník Metro. Při vernisáži natáčel rozhovor o hospici Český rozhlas z Ústí nad Labem, dnes se nám ozvala zase pražská redakce rozhlasu. Zdravotnické noviny informovaly o akci už předem a Katolický týdeník si odnesl informace z vernisáže a napíše o ní co nejdříve. Mnozí z náhodných návštěvníků si odnášejí naše letáčky s tím, že výstavu doporučí svým známým. Někteří z nich se zase loučí s ujistěním, že se na obrazy přijdou podívat ještě několikrát. Jsou opravdu krásné. Však také 29 ze 36 vystavovaných obrazů bylo během prvních dvou dnů prodáno nebo rezervováno.

Pokud nemáte do 20. září cestu do Prahy, můžete pověřit kohokoliv, kdo tam pojedete, aby vám knížku vyzvedl. Po skončení výstavy bude možné publikaci získat za stejných podmínek například v knihkupectví Jonáš na litoměřickém náměstí. Samozřejmě je možné si o ni napsat na níže uvedenou adresu

Sdružení, rádi ji pošleme poštou, ale v tom případě prosíme o příspěvek na poštovné.

Pro dárcy a sponzory jsme otevřeli nový účet č. 131434474/5100 u IPB Litoměřice, čímž se vyřešil problém se získáváním kompletních adres dárců. Dostáváme je od IPB automaticky a neprodleně, takže vám můžeme přijetí daru obratem potvrdit. Pořádek dělá přátele! A protože první vydání našich informativních modrých letáčků je rozebráno, vydali jsme nové, samozřejmě s aktualizovaným textem. Na jeho zadní straně najdete podpisy čtyř osobností, které projekt Hospic sv. Štěpána svojí autoritou podpořili: litoměřický biskup Mons. ThDr. Josef Koukl, převor Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou v Praze, Josef Hudec O. Cr., dále přednosta Okresního úřadu Litoměřice Josef Pol a také starosta města Litoměřice Ing. Milan Tejkl. Jistě to bude mít svoji váhu i při oslovení sponzorů. A protože hospic bude sloužit nejen nemocným z Litoměřic, ale z celého regionu, budeme čtenářům Zdislavy vděční za zprostředkování kontaktů na případné sponzory v ostatních městech, kde osobní kontakty nemáme. Moc o tuto formu pomoci prosíme každého, kdo tu možnost má.

Je ještě několik volných míst na jednodenní zájezd do Hospice Anežky České, který se uskuteční 3. října 98. Přihlášky zasílejte na adresu: Sdružení pro založení a podporu hospice Litoměřice, Stránského 1313/32, 412 01 Litoměřice.

MUDr. Marie Svatošová

s architektonickou studií hospice opravdu vyhrál. Zapracoval do ní všechny naše připomínky, i připomínky sester a lékařů z Hospice Anežky České v Červeném Kostelci, což je zvláště cenné. Je nám jasné, že čím více péče věnujeme přípravě projektu, tím méně problémů bude při kolaudaci a hlavně při provozu. I když tato práce není nikde moc vidět, je velmi důležitá a pravidlo dvakrát měř a jednou řež se tu rozhodně vyplácí dodržovat.

Začátkem prázdnin Ecce

vém papíru odhadnuta nejméně na 150 Kč. Přesto je dostupná naprosto každému, protože je možné si ji vypůjčit a po přečtení vrátit. Nebo je možné přispět na Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích a knížku si ponechat, případně půjčovat lidem kolem sebe. V tom smyslu jsou informování i návštěvníci výstavy obrazů Marie Jirmanové, která od 22. srpna do 20. září probíhá spolu s veřejnou sbírkou na náš hospic v Praze u Panny Marie Sněžné.

Přečtěte si...

Na letošní prázdniny jsem se snažil dobře zásobit, ale člo- věk miní... Chtěl bych vás pře- sto seznámit s hezkou řádkou knih; o některých bych se jen zmínil a k některým bych se chtěl vrátit i později.

Kniha žalmů, z hebrejštiny přeložil Viktor Fischl, Melan- trich 1998, 179 Kč

Již skoro tři tisíciletí je osla- vován Hospodin svým lidem a jeho spasitelné činy jsou při- pomínány písněmi a modlitba- mi, které jsme si zvykli nazý- vat žalmy a jež se přes všechny proměny času dochovaly až do dnešní doby. Nyní vychá- zejí ve sličné úpravě přelože- ny přímo z hebrejštiny origi- nálu známým židovským spi- sovatelem se zajímavým do- slovem vrchního pražského rabína Karola Sidona.

Středověké legendy o čes- kých světcích, Nakladatelství Lidové noviny 1998, 153 Kč

Jako první svazek edice Čes- ká knižnice vyšel soubor stře- dověkých legend o našich ná- rodních světcích. V tomto sou- boru nalezneme Život sv. Konstantina-Cyrila, Život sv. Metoděje, Utrpení Ludmily mučednice, První staroslověn- skou legendu o sv. Václavu, Kristiánovu legendu - Život a umučení sv. Václava a jeho báby sv. Ludmily, Verše o utrpení sv. Vojtěcha, Život sv. Prokopa a Legendu o blah. Anežce. Soubor doplňuje za- svěcený komentář Jaroslava Kolára, který toto vydání opat- řil i vysvětlivkami.

Petr Adam, Němečtí rytíři, Trinitas 1998, 139 Kč

Není tomu dlouho, kdy jsem se zde zmiňoval o knize Řá- doví rytíři, pojednávající o Řádu maltézských rytířů. V poslední době se objevila další práce, která se tentokrát

te zabývá Řádem Německých rytířů. Je to téma, které patří v širším domácím povědomí zásluhou zkraslených a neúpl- ných informací podporovaných tendenční beletrií ke značně problematickým. Řád Němec- kých rytířů má vztah i k území naší diecéze: Ploskovice, Cho- mutov... Ještě v nedávné době působily v Chrastavě sestry tohoto řádu.

Cyril Martínek, Cesta k solidaritě, Trinitas 1998, 151 Kč

Kniha vychází v koedici s Křesťanskou akademií Řím v její edici Studium. Autor, pedagogický pracovník TF Ji- hočeské univerzity se zabývá sociálním učením církve a po- dává je zde z několika hledi- sek, a to z hlediska dějinného vývoje, podle základní, trva- lých principů a jako otázku sociální. Autor doplňuje čisté teoretické partie úvahami o praktickém uplatnění sociál- ního učení. Knihu doplňují in- formace o světových summi- tech o nejzávažnějších problé- mech současnosti. Na závěr se autor vrací k problematice bu- dournosti kapitalismu a na zá- kladě názorů čtyř významných ekonomů a sociologů se snaží zodpovědět otázku společen- ského řádu.

Roman Brandstaetter, Stručně podle abecedy, Cesta 1998, 45 Kč

Skutečně - stručně a podle abecedy vybral, úvodem a po- známkami opatřil a přeložil z různých autorových knih Emil J. Havlíček. Lze zde na- lézt na str. 40 Litanie k Duchu sv. či na str. 47 uveřejněný nápis jistého čínskému básníka: "Umřel, protože byl potřebný Bohu na onom světě."

Confiteor - Příprava na svá- tost smíření, Gloria 1998, 26

Kč

Jak se připravujete na svá- tost smíření? Nevyhovují vám ta různá zpovědní zrcadla, roz- troušená ve starých modliteb- ních knihách? Budiž pochvá- leno celkem neznámé naklada- telství z Rosic u Brna, že vy- dalo tuto navýsost užitečnou a praktickou příručku.

Tomáš Špidlík, Živé slovo, Refugium 1998, 249 Kč

Představovat P. Špidlíka snad nemusím; v minulém čís- le jsme se o něm zmiňovali. Nyní vydal soubor homilií na evangelia. Konstituce Boží slo- vo II. vatikánského koncilu vybízí všechny věřící důtklivě k tomu, aby byli v denním sty- ku s Písmem v rozjímání a modlitbě. Jestliže sv. Jero- ným říká, že neznalost Písma je neznalostí Krista, tak sv. Ambrož dodává, že modlíme- li se, tak k němu mluvíme. Čte- me-li však Boží slova, pos- loucháme, co říká on. A Boží slovo je v dnešním lekcionáři rozděleno tak, že se během roku přečtou všechna čtyři evangelia a kniha T. Špidlíka obsahuje homilie na tato všech- na evangelijní čtení.

Antonio Sagardoy, Rozho- vor s Bohem, Karmelitánské nakladatelství 1998, 45 Kč

Hned v úvodu říká autor, že se snažil napsat několik dopi- sů o modlitbě jménem sv. Te- rezie z Avily. tímto svým díl- kem chtěl dosáhnout, že na tomto základě začne aspoň několik lidí číst dílo sv. Tere- zie Veliké. Rovněž tímto tex- tem chce upozornit na učení sv. Terezie a pokouší se for- mou dopisů předat několik obtížných faktů o modlitbě.

Vojtěch Cikrle, Ne já, ale ty, Karmelitánské nakladatel- ství 1998, 55 Kč

Malá, útlá knížečka, která

přináší krátká zamyšlení, vy- braná z homilií brněnského biskupa a která chtějí potěšit a povzbudit.

Giovanni Coppa, Buďte věrní, Karmelitánské nakla- datelství 1998, 199 Kč

Výběr kázání, rozhovorů a přednášek apoštolského nun- cia v ČR z let 1990 - 1997, které pronesl na různých mís- tech a při různých příležitostech.

Jean-Francois Six, Život Karla de Foucauld, bez udá- ní vydavatele a roku vydání, 65 Kč

Poutavě napsaný životopis této velké postavy novodobých dějin církve.

-mela-

Knihy vydané Karmelitán- ským nakladatelstvím lze objed- nat písemně, telefonicky či fa- xem na adrese:

záilková služba
Karmelitánské nakladatelství
Kostelní Vydrří 58
380 01 Dačice
tel. + fax: 0332/3650
e-mail: karmel@da.bohem-net.cz

Na téže adrese lze objednat katalog kompletní produkce Karmelitánského nakladatel- ství, který Vám bude bezplat- ně zaslán.

Knihy vydané nakladatel- stvím Portál lze objednat stej- ným způsobem na adrese:

Portál, s.r.o.
Klapkova 2
182 00 Praha 8
tel./fax 02/689 1120
02/689 1244
e-mail: portal@comp.cz
http://www.portal.comp.cz

Dávejte svědectví o své naději

- 150. výročí katolických dnů v Mohuči

“Naše naděje je bezmocná, jestliže ji nenese a nepodpírá Bůh”, řekl mohučský biskup Karl Lehmann téměř 50 tisícům věřících z Německá a celé Evropy na závěr hlavní na 93. katolickém dnu v Mohuči. Mezi nimi bylo také mnoho českých bratří a sester, pro které byla určena sbírka na Českou křesťanskou akademii v Praze. Přesvědčivými posly smíření byli přítomni pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk a mezi poutníky při eucharistické slavnosti spolkový kancléř Dr. Helmut Kohl.

Biskup Karl Lehmann, který je t.č. zástupcem kardinála Vlka v radě Evropské biskupské konference (CCEE) a zastává v ní úřad prezidenta, zdůraznil, že v žádné zemi nebyla po obratu projevena tak rychle důležitá znamení smíření a řekl, že očekává vyřešení všech problémů a integraci do nové Evropy. “Je třeba, abychom jako Němci viděli, že stojíme jako 80-ti milionový národ vedle 10-ti milionového národa. To může vyvolávat neopodstatněné obavy. Co se stalo, nedá se odčinit.”

Kardinál Miloslav Vlk zdůraznil nutnost obratu ve smýšlení. Na prvním místě by měla stát láska a vůle ke smíření. Ale tato cesta také vyžaduje trpělivost. V Německu si lidé často neuvědomují, že Češi žili 40 let v komunismu a neměli čas v sobě přiměřeně zpracovat zlé zkušenosti z doby nacismu. Vnitřní otrava způsobená čtyřicetiletou indoktrinací a výchovou se nedá napravit v několika letech. “Potřebujeme reformu srdce a smýšlení,” řekl pražský ar-

cibiskup na německo-českém fóru “Naděje pro střed Evropy”.

Tak se stalo oněch pět dní církevního setkání v Mohuči pro 25 tisíc stálých hostů zdrojem síly, povzbuzení a radostného nadšení pro Boha. Zároveň byly i poznáním, že každý může být na svém místě svědkem křesťanské naděje.

Už při zahájení řekl na ná-

Předseda německé biskupské konference Dr. Karel Lehmann přebírá z rukou Friedricha Thomy, generálního sekretáře německo-české společnosti “Smíření potřebuje důvěru”, jako znamení smíru Český katolický katechismus ŽIVOT z VÍRY, který vyšel nákladem P. Antonína Bratršovského, děkana v Jablonci nad Nisou.

městí před mohučským dómem Dr. Bernhard Vogel (ministrský předseda spolkové země Thüringen) nepřehlednému množství lidí: “Není dobré stáhnout se do vnitřních prostor kostela. Naše místo je na ulicích a náměstích, patříme tam, kde dochází ke střetům.” Křesťané přece stojí uprostřed života a společnosti, protože víra nesmí být okrajovou pozicí.

V chrámu sv. Štěpána oslo-

vil věřící slovy naděje biskup Joachim Wanke z města sv. Bonifáce - Erfurtu, proslaveného ve středověku jako “Erfordia turrita”. Erfurt byl až do r. 1989 po 40 let pod komunistickou ateistickou diktaturou. Biskup Joachim Wanke se narodil ve Slezsku. Vybízel ve své promluvě, abychom “do sebe hluboce nasáli vůni Kristovu”. Aby lidé poznali Krista, je třeba, aby

kdy vyčihnout jako zbytek vůně v prázdné lahvičce od voňavky. Biskup dále řekl, že k rozšíření křesťanských základů je třeba více než pouhých výzev. Důležitým zdrojem pro to je nedělní eucharistie, ve které je vidět, jak lidé prožili týden v následování Krista. Biskup Wanke vybízí: “Chovejme se navzájem k sobě eucharisticky a tiše praktikujme Krista ve společenství.”

Přítomní také s vděčností přijali poselství Sv. otce Jana Pavla II. katolickému dnu, které předal nuncius v Německu, arcibiskup Dr. Giovanni Lajola z Bonnu, pod mohučským křížem. V poselství se říká: “Jestliže svědčí stále více mužů a žen s vírou o evangelium, pak je to i službou pro celou společnost, která nejen hladově a žízni po spravedlnosti, ale která také touží po naději, která vede nad to, co je viditelné a časné. V dnešním společenském kontextu, který je poznačen dramatickým bojem mezi “kulturou života” a “kulturou smrti”, vybízím vás jako své spolupracovníky, abyste pomáhali dále budovat ve vaší zemi novou kulturu života. (srv. Evangelium vitae, 95) Jen ti mohou sloužit životu ve všech jeho fázích, kteří si uvědomují nezadatelnou důstojnost každého člověka a neomezeně si jí váží. Neboť žádný člověk není beznadějný případ!

Friedrich Thoma

Autor je novinář z Bonnu, který se r. 1936 narodil a byl pokřtěn v Jablonci nad Nisou.

vždy znovu přemýšleli o Kristově významu pro vlastní život. Úvahy o otázkách “Známe Krista skutečně?” nebo “Co znamená Kristus a jeho slovo konkrétně pro mne zde a teď?” nám ukazují cestu, jak žít skutečně s Ježíšem. Biskup Wanke zůstává u symbolického obrazu “vůně Kristovy” a označuje farní společenství jako “biotop víry, ze kterého by mohla tato vůně vycházet”. Křesťanský základ nesmí ni-

Křesťanský laik v liturgii /11./

Závěrem několik slov o modlitbě

V našich úvahách o pravé zbožnosti, která se v našem každodenním životě dá vyjádřit slovy půst, modlitba a almužna (Mt 6, 1-18), jsme dospěli k tomu nejdůležitějšímu článku - k zamyšlení o modlitbě.

Katechismus katolické církve věnuje poučení o křesťanské modlitbě celou závěrečnou (čtvrtou) část, představující 308 základních článků a i při velké stručnosti a snaze o úsporné vyjadřování zaujímá text 75 stran katechismu. Nicméně se pokusme o pohled na křesťanskou modlitbu alespoň, tak říkajíc v prvním přiblížení.

Co je to vůbec modlitba?

Tato otázka se katolickému křesťanovi může zdát až nemístná. Je to pochopitelné, protože modlitba je pro nás nikoliv věc teorie, ale každodenní náboženské praxe. Žijeme však ve společnosti, která má o duchovních věcech představy jen matné a v mnoha bodech i vyložené mylné. Jak tedy vysvětlíme někomu, kdo pouze nejasně tuší, že "nad ním je něco, co ho přitahuje", co vlastně děláme, když se modlíme? Snad se to dá znázornit na vztahu člověka k jeho blízkým: Máme-li někoho rádi, často na něho myslíme, chceme být co nejdéle v jeho přítomnosti, využíváme každé příležitosti k tomu, abychom si s ním povyprávěli. Neboť právě ve vzájemném rozhovoru se s onou osobou, kterou máme rádi, sbližujeme. Sdělujeme mu své radosti i strasti a mnohdy od něho očekáváme radu a pomoc, tak jako přítel od staršího a moudřejšího přítele nebo dítě od svých rodičů. Víme, že ten, s kterým chceme takto komunikovat, nás má rád, chce nás pochopit a chce a může nám v naší situaci pomoci.

Tak se věci mají i v našem duchovním rozhovoru s tím, kdo nás má nejráději, kdo nás bezezbytku zná, kdo nám může nejlépe poradit - s naším Stvořitelem a Vykupitelem. to, že čas od času zanecháváme svých všedních starostí, odpoutáváme se na chvíli od starostí i od věcí, které jsou nám běžně příjemné, a místo toho pozvedáme svou mysl k Bohu - to je modlitba.

Jak se máme modlit?

Modlit se můžeme v myšlenkách nebo také i ústy, slovy vlastními nebo naučený-

mi, z paměti nebo z knihy, potichu nebo nahlas, soukromě nebo společně. Důležité však je, abychom měli opravdový úmysl se modlit. Abychom si vždy uvědomili, ke komu se ve svých myšlenkách a svými slovy obracíme. Abychom byli před Pánem opravdoví. Abych v co největší nám možné míře soustředili svou vůli na rozhovor s Ním, abychom nejen mluvili, ale také - a především - naslouchali.

Modlitba vždy vyžaduje soustředění celého člověka. Podstata modlitby tedy nespočívá ani v bohoslužebném postoji, ani ve zvuku pronášených slov, ale v srdci člověka. Není pochyb o tom, že náš tělesný postoj při modlitbě, a to i osobní, soukromé modlitbě, má svůj nezanedbatelný význam. Při slavení mše svaté je zaujetí správného tělesného postoje (klečení, stání atd.) naprostou nezbytností. Rovněž tak jasné a srozumitelné pronášení společných modliteb nebo zpěvu mešních písní. Modlí se však vždy člověk celý a skutečná modlitba

vždy pramení v jeho srdci. A srdcem nazývá Písmo svaté nitro člověka, to, co bychom snad mohli nazvat jednotou rozumu a vůle, mysli i citů, představ i tužeb.

Sídlem modlitby tedy není jazyk. Slova sama mohou být i čistě vnější, prázdná. Při osobní soukromé modlitbě se naše myšlenky a city nemusí nakonec navenek vůbec nijak projevit, protože je to mnohdy věc našeho temperamentu. Je však přece jen dobré, když naše zbožné myšlenky a city čas od času vyjádříme i slovy. Posiluje to ta zbožná hnutí, která se při modlitbě v našem nitru odehrávají. Modlitba také není zdaleka jen naší soukromou věcí. Tvoříme vždy součást Božího lidu. To si nejlépe uvědomujeme právě v kostele při společné modlitbě. Protože právě kostel je vlastním místem liturgické modlitby celého farního společenství a výsadním místem eucharistického klanění našemu Pánu a Bohu.

-Vr-

„*Mlu, Slyšedine,*
tvoj sluzehabě slyšij“
1. Samuelova 3,9

**XVIII. SETKÁNÍ MLÁDEŽE
LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE**

DĚČÍNĚ

Hledání a volba povolání

kněžství manželství zeholní život

robotu
10. října 1998
kosteie sv.
Václava a Blažeje
(Masarykovo nám.)
9,30 hodin

Informace bez požádání: teplo se oblečte, zajištěno případné
přespaní na vlastní harimatce a spacáku
Informace na požádání: na tel. 0476/731438, 731449, adresa: DCM,
Dómské nám. 10, 412 01 Litoměřice

Píseň v dlaních

*Noc oděla vše v barvu svou
jak hedbávný tmavý šátek skryla všechny krásné světy
v této temné krásce nepozná se zloděj od poety.
Ať dobrý jsi či zlý, nic nemění to - kráčíš tmou.*

*Ó noci, jsi tak krásná, já ráda v tobě procházím se
zahalena svitem temným všem kontrastům teď mstím se.
Jsi tichá, něžná, krásně šeptáš - co víc si přát?
Já vím. Já přála bych si zůstat v tobě napořád.*

*Tebou kráčet - s tvými stíny na schovku si hrát
a neděsit se bělostného rána
vidět všechno stejné, dobré - jen o tom si psát
bez hranic času, jak píseň nedohraná.*

*Vím, že stejnost brzy skončí, však procházím se dál
vidím stejné domy, květy, tváře, ale ... tam?
Vždyť má také černý oblek ... a přesto je tak jiný -
ten člověk, co tam stál!
Ó noci, jak zrádné je tvé kouzlo - vždyť dala jsi mi světlo -
já s novým dnem teď procítám.*

*Hledala jsem spravedlnost - kdy chudí vystřídají bohaté
proto jsem se procházela nocí tmavou
a stačilo tak málo, tak blízko byls mi - jen otevřít své dlaně,
které ze strachu jsem v pěsti měla zaťaté
a tys mi omyl oči, teď vidím tě i ve tmě,
prozářils mou duši nedočkavou.*

*Noc odívá vše v barvu svou
jak hedbávným tmavým šátkem skrývá všechny krásné světy
však vidím já tvou tvář - je krásná jako luční květy
jen dobrý jsi, ne zlý - nic nezmění to, i když kráčíš tmou.*

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Ad Zimmer frei - č. 7+8/98

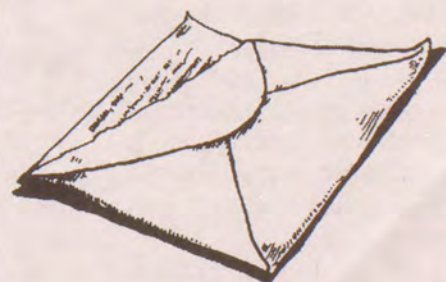
Autor v článku připomíná 4. přikázání. Nic proti tomu, jsou však různé případy a není dobré všechny mladé či staré házet do jednoho pytle. Je jen zvláštní, že se stále vyzdvihuje jen jeden aspekt tohoto přikázání, a to úcty k rodičům. Ale což takhle tuto směrůvku občas převrátit a zeptat se: máme my rodiče úctu ke svým dětem? Chováme se k nim vždy tak, jak je třeba? Jaký vztah máme k nenarozeným a vůbec k životu? Myslím si, že si to musíme každý zodpovědět, zvláště v této době, kdy je tolik potratů.

...

I nás se to týká, nejsme žádní "superlidi". Někdy si vybíráme z Písma svatého to, co se nám "hodí do krámu". Je tam například i toto: "A vy, otcové, nepopouzejte a nedrážděte své děti..."

A k té matce, která sedí a čeká v domově důchodců, mohu dodat i toto: Jsou takové případy, kdy kvůli těmto "pečlivým" otcům a matkám se jejich synové a dcery rozvádějí. Pak je lepší, aby byli v těchto domovech, než aby ničili manželství svých dětí. A nebo obráceně - než aby děti ubližovaly svým starým rodičům, je lépe být stranou.

Vladka Křehotová

Trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel a pohřben jest

Apoštolské vyznání víry postupuje od Ježíšova početí a narození hned k jeho utrpení a smrti na kříži. Tímto největším činem své lásky Ježíš ratifikoval celý svůj život. Skrze kříž dosáhl totiž Ježíšův život své poslední věrohodnosti: tento člověk nechtěl nic pro sebe. Všechno, co Ježíš ve svém životě konal, se dělo pro člověka.

Ježíšova smrt patří k plánu spásy

Ježíšova násilná smrt nebyla plodem náhody v rámci nějaké nešťastné shody okolností, nebo něčím, co by Ježíš vlastně vůbec nechtěl. Patří k tajemství Božího plánu spásy, jak to vysvětluje svatý Petr jeruzalémským Židům hned ve svém prvním svatodušním projevu: "On byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl". (Sk 2,23) Tento biblický jazyk však neznámá, že ti, kdo Ježíše "vydali", byli jen pasivními vykonavateli scénáře předem sepsaného Bohem. (srv. KKC 599)

Evangelisté nám vyprávějí o tom, že již na počátku Ježíšovy veřejné činnosti se někteří farizeové a někteří Herodovi přívrženci dohodli s kněžími a zákoníky, že dají Ježíše usmrtit. Někteří zlovolní lidé podezírali Ježíše kvůli některým skutkům, že je posedlý zlým duchem. Je obviňován z rouhání a falešného prorokování, tedy z náboženských zločinů, které Zákon trestal smrtí ukamenováním. (srv. KKC 574) I když nic z toho nebylo pravdou, Bůh dopustil realizaci úmyslu vzešlého z jejich zaslepenosti, pýchy a nenávisti, aby uskutečnil svůj plán spásy.

Bez ohledu na množící se obvinění šel Ježíš dál svou cestou věrného plnění vůle nebes-

kého Otce. Jeho život, moudrá slova a mocné činy k němu přiváděly stále více lidí, takže se někteří jeruzalémští náboženští představitelé začali obávat toho, že v Ježíše nakonec uvěří celý Izrael. V této vyhrocené situaci, k níž dalo bezprostřední podnět vzkříšení Lazara v Betanii, jim velekněz Kai-fáš prorocky navrhl: "Je lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ". (J 11,50) Krátce nato velera-

skutečnost, že Ježíš je jako člověk trpícím služebníkem, který se dává tiše vést na porážku a nese hříchy mnohých a současně velikonoční beránek, symbol vykoupení Izraele při první Veliké noci. Poslání "sloužit a dát svůj život jako výkupné za všechny" (Mk 10,45) naplňoval Ježíš od tohoto okamžiku až do chvíle, v níž z kříže zvolal: "Dokonalno jest". (J 19,30) - (srv. KKC 608)

da prohlásila, že Ježíš "Je hoden smrti" (Mt 26,66) jako rouhač; protože ale ztratila právo odsuzovat k smrti, vydává Ježíše Římanům a obviňuje ho z politické vzpoury. (srv. KKC 596)

Ježíš snímá hříchy světa

Když Jan Křtitel udělil Ježíšovi křest stejně jako jiným hříšníkům, poučen Duchem svatým, spatřil v něm Božího beránka a ukázal na něho jako na toho, "který snímá hříchy světa". (J 1,29) Vyjádřil tím

Nejen fyzická, ale i duševní bolest

Evangelia hovoří o tom, že Ježíš poznal hlad a žízeň, byl unaven, neměl stálý domov a prožíval mnoho dalších strastí. Zvláště intenzivně trpěl v závěru svého pozemského života. K fyzickým bolestem se družily i nejrůznější duševní bolesti. Trpěl nechápavostí a malověrností svých posluchačů, lhostejností a nenávistí svých nepřátel, zradou a zapřením těch, které si vyvolil za důvěrné přátele. Při umírá-

ní na kříži mu působila nesmírnou bolest opuštěnost od samotného Boha. Byl pro nás a pro naši spásu skutečně "Muž bolesti".

Pontius Pilát

Ve vyznání víry se uvádí jméno Pontius Pilát. Byl to asi od roku 26 do roku 36 římský prokurátor v Judeji v Palestině. Tento násilnický, Židy pohrdající Říman, skeptik a zbabělec přesto, že byl přesvědčen o Ježíšově nevině, ze strachu o ztrátu svého úřadu, podlehl nátlaku velerady a odsoudil Ježíše k potupné smrti na kříži.

U Římanů bylo ukřižování obvyklým trestem pro největší zločince, povstalce, buřiče či válečné zajatce. Bylo pokládáno za tak potupné, že římský občan nesměl být nikdy ukřižován. Snad právě proto byla tato zdoluhavá a krutá poprava Ježíšovým údělem. Avšak tím, že se ponížil a stal se poslušným svého Otce až k smrti, učinil Ježíš z potupného kříže trůn své veliké lásky.

Ježíšův pohřeb nebyl samozřejmostí. Těla odsouzcenců zůstávala obvykle viset na kříži, dokud se nerozpádlá anebo se nestala kořistí dravců. V Izraeli však muselo být tělo zemřelého člověka z náboženských důvodů ještě týž den pohřbeno. V Ježíšově případě k tomu přistupovala skutečnost, že následujícího dne byl velký židovský svátek. Proto bylo třeba jednat velice rychle.

Římské právo znalo též trest odepření pohřbu po smrti. Na žádost vysoce postaveného Ježíšova učedníka upustil Pilát aktem milosti od tohoto trestu a Ježíš byl pohřben v novém hrobě vytesaném ve skále. (srv. Mk 14,42-46)

P. Antonín Audy